

Het geheim van het Clockhuys

De regen tikt zacht tegen de grote ramen van het Clockhuys. Het achtste lesuur is net afgelopen en de meeste leerlingen haasten zich naar buiten, vaak gehuld in een regenjas.

Eva, Ruben en Senna zitten echter aan een van de grote tafels in de aula, waarop papier in allerlei kleuren ligt, net als scharen, lijm en geprinte stukjes tekst. Voor geschiedenis moeten ze een posteropdracht maken met als thema “Dromen voor de toekomst”.

Hoewel ze al om 14.00 uur uit waren, besloten ze na schooltijd nog even te blijven, zodat ze met elkaar aan de poster konden werken. Op de achtergrond staat zachtjes de radio aan, waardoor het eigenlijk best gezellig is.

‘Echt heerlijk, hier hebben we tenminste de ruimte,’ zegt Eva, terwijl ze haar stiften op tafel gooit en zich uitrekt.

‘Die heb jij zeker wel nodig,’ grinnikt Senna. Hij gebaart naar de rotzooi op de tafel. ‘Volgens mij is bijna alles wat hier ligt van jou.’

Eva trekt een gezicht naar hem. ‘Wil je een goed cijfer halen voor die poster, of niet? Dan hebben we dit allemaal nodig, hoor.’

‘Precies, doorwerken dus,’ spoort Ruben hen aan, die met het puntje van zijn tong uit zijn mond iets op de poster schrijft. ‘Ik wil uiterlijk om vier uur naar huis. Voor vandaag ben ik er wel klaar mee.’

Ze buigen zich net weer allemaal over de poster, als de intercom begint te kraken. De stem van conrector meneer Van Wieren klinkt door de boxen boven hun hoofd: ‘Let op: vanwege technisch onderhoud sluit het computernetwerk over vijf minuten automatisch af en is er geen internet meer beschikbaar.’

Ruben kijkt Eva en Senna aan. “Nou, dat schiet niet op. Ik wilde net nog wat printen in het studiecentrum. Dat lukt nu dus niet meer.’

Eva fronst. “Dit is toch raar. Waarom zouden ze alles platleggen op school?’ Ze kijkt op haar horloge. ‘Ik neem aan dat er nog wel leerlingen en docenten aan het werk zijn.’

‘Nou ja, het is niet anders’ Ruben haalt zijn schouders op. ‘We maken de poster wel zo ver af als mogelijk is.’

Ineens wordt het heel stil in de aula; de radiozender die aanstond, is gestopt. Na een paar seconden horen ze een harde klik, die echoot door de stille ruimte. Alle drie schrikken ze op van hun werk.

‘Wat was dat?’ Senna kijkt om zich heen. ‘Het leek alsof er iets open klikte.’

Ruben blijft stug doorwerken. ‘Werk nou maar gewoon door. Ik wil zo echt naar huis. Ik wacht straks niet op jou.’

‘Ik hoorde het ook, Sen,’ zegt Eva. Ook zij kijkt om zich heen en maakt dan een verbaasd geluidje. ‘Kijk, daar! Er brandt een lampje.’

Nu kijkt zelfs Ruben op.

Aan de andere kant van het Clockuys, op het grote podium in het midden van de ruimte, brandt opeens een rood lampje. Daaronder is een lange kier in het houtwerk ontstaan, waarvan ze eigenlijk dachten dat het gewoon een muurpaneel was.

Opgewonden kijkt Senna naar Ruben en Eva. ‘Dat lijkt wel een deur! Die heb ik echt nog nooit gezien. Jullie wel?’ Hij staat op. ‘Dit ga ik even van dichtbij bekijken.’

Met een grijns springt ook Eva op van haar stoel. ‘Ik ga met je mee!’

‘Jongens,’ zucht Ruben. ‘Zo komt ons werk nooit af, hè.’ Maar Eva en Senna zijn al weggelopen. En hoewel hij het niet graag toegeeft, is hij toch ook nieuwsgierig, dus besluit hij om achter hen aan te lopen.

Eva en Senna zijn het podium opgestapt en staan met hun neus haast tegen de kier aan. Senna laat zijn hand eroverheen glijden, en haakt dan zijn vinger achter de houten plaat. Langzaam probeert hij de deur open te trekken en tot zijn grote verrassing lukt dat! De kier wordt groter en er komt een duidelijke merkbare koude luchtvlaag vanachter de muur vandaan. Het drietal kijkt elkaar aan.

‘Zal ik hem verder opendoen?’ vraagt Senna.

‘Ja, doe!’ spoort Eva hem aan.

Senna zet meer kracht en met een soort zuchtend gekraak, zwaait de deur open.

Zelfs Ruben kan nu niet ontkennen dat hij dit spannend begint te vinden. ‘Zullen we gaan kijken?’ Hij probeert stoer te klinken, maar er klinkt duidelijk wat spanning door in zijn stem.

‘Natuurlijk,’ fluistert Eva. ‘Alleen even gluren. We doen niets raars.’

Senna steekt zijn hoofd om de hoek. ‘Hallo? Is daar iemand?’

Geen antwoord.

Hij zet een stap over de drempel. ‘Er is niemand, denk ik.’ Met zijn hand tast hij over de donkere muren, waar hij op een lichtknopje stuit. Als hij het indrukt, floept er een kaal peertje aan een draadje aan en worden er traptreden zichtbaar die steil aflopen. Snel zet hij een stap naar achteren. ‘Jemig, levensgevaarlijk dit. Als ik verder had gelopen, had ik beneden gelegen.’

Eva geeft hem een duwtje met haar schouder. ‘Kom joh, doorlopen. Wie A zegt, moet ook B zeggen. We gaan naar beneden.’

Maar Senna schudt zijn hoofd. ‘Ik ga echt niet voorop. Ga jij maar eerst.’

Eva wringt zich langs hem heen en loopt de treden af. ‘Doe ik, maar jullie moeten wel meelopen.’

Voetje voor voetje schuifelen de leerlingen de treden af. Het lampje verlicht net genoeg om veilig beneden te komen. Onderaan de treden is er nog een doorgang. ‘Alleen personeel’ staat er op het roestige bordje dat erop gespijkerd zit.

‘Oké, dit is een teken.’ Ruben draait zich om. ‘We mogen hier niet komen, dus dat gaan we ook niet doen.’

‘Ach joh, kom nou mee.’ Eva grinnikt. ‘Dit is toch spannend! We zijn gewoon op het Altena College, hè? Niet op een of ander spookslot. Wat kan hier nou gebeuren?’

Met een hand duwt ze tegen de deur, die verrassend soepel opengaat, alsof hij regelmatig gebruikt wordt. Achter de deur komt een kleine ruimte tevoorschijn. Er staan rijen metalen kasten tegen de muur, sommige halfopen. Er liggen oude mappen op tafels, net als vergeelde foto’s en stapels papieren.

‘Wow,’ fluistert Eva. ‘Hier ligt de hele schoolgeschiedenis.’

Senna fronst. ‘Maar... waarom staat dit open? Dit hoort toch dicht te zitten?’

‘Hatsjoe.’ Eva’s nies echoot door de kleine ruimte, waarna ze een vies gezicht trekt. ‘Het is wel echt stoffig hier. Zullen we maar gewoon gaan?’

Ze wil omdraaien, als Senna een map uit een van de stapels papier trekt. Op de kaft staat met dikke letters: PROJECT SAMEOS — VERTROUWELIJK. In tegenstelling tot de rest van de spullen in de kamer, ziet de map met de glanzende blauwe kaft er nieuw uit.

‘Wat is dat?’ vraagt Eva.

Senna haalt zijn schouders op. ‘Geen idee, maar het klinkt belangrijk.’

‘Misschien iets voor de lerarenvergadering,’ oppert Ruben. ‘We kunnen het beter laten liggen.’

Maar Eva schudt haar hoofd. ‘Er klopt iets niet. Waarom ligt zo’n vertrouwelijk project hier zomaar open? En waarom is die deur niet op slot?’ Ze slaat de map in Senna’s handen open.

Op de eerste pagina staat een plattegrond. Als ze beter kijken, zien ze dat het een plattegrond van de school is. Er staat één grote rode cirkel om... precies rondom het Clockhuys.

‘Waarom zouden ze het Clockhuys markeren?’ vraagt Ruben verbaasd.

Senna wijst op een datum in de hoek: ‘Woensdag 17 november — 16.09 uur. Dat is vandaag!’ Hij kijkt op zijn horloge. ‘En het is nu 15.55 uur.’

‘Oké,’ zegt Eva langzaam. ‘Dit is officieel vreemd.’ Ze bladert verder. Op de volgende pagina staat een schema: Testopstelling → Geluidsmetingen → Bewegingsregistratie → Toegangssysteem. ‘Het lijkt alsof ze iets gaan testen. Maar wat dan? En waarom weten wij nergens van?’

Net als Ruben wil antwoorden, klinken er voetstappen op de trap.

‘Verstop je!’ fluistert Eva.

Senna gooit de map op de tafel en met z’n drieën duiken ze achter een grote metalen kast. De deur van de archiefruimte gaat verder open en er stapt iemand naar binnen. Het is meneer Van Wieren. Hij zucht diep als hij de ruimte rondkijkt. ‘Hoe kan deze deur nou weer openstaan?’ Hij loopt naar de tafel, pakt de map van Project SAMEOS op en bladert erdoorheen. ‘Alles moet klaarstaan voordat het team komt,’ mompelt hij in zichzelf. ‘Als dit uitlekt voor morgen, hebben we een probleem.’

Eva keek geschrokken naar Ruben en Senna. Een team? Morgen? Wat gaat er gebeuren?

Meneer Van Wieren klemt de map onder zijn arm, doet de deur dicht en loopt weer naar boven.

Gespannen wachten ze af tot zijn voetstappen verdwenen zijn. Dan springen ze tevoorschijn en beginnen allemaal door elkaar te praten.

‘Dus... we hadden gelijk,’ zegt Senna. ‘Er is een geheim project.’

‘En iets met het Clockhuys,’ voegt Eva aan zijn observaties toe. ‘Dat is nog het vreemdste.’

Ruben knikt langzaam. ‘We moeten dit gaan uitzoeken. Wat voor test doen ze? Waarom geheim? En waarom... hier op school?’

Vervolg van het verhaal geschreven door Yuri uit groep 8 van CBS de Verrekijker Waardhuizen:

‘Kunnen we nog uit deze kamer’, vroeg Senna.

‘Weet ik niet’, antwoordde Eva. ‘Ik denk dat we hier opgesloten zitten.’

‘Nee hoor’, zei Ruben terwijl hij een tang had gevonden.

‘Hoezo hebben ze hier nou weer een tang liggen’, zei Eva. ‘Dat zal vast wel met het project te maken hebben.’

‘Zal ik het doen’, vroeg Ruben ongeduldig.

‘Wacht’, riep Senna. ‘Hangen der geen camera's in het Clockhuys?’

‘Ja dat klopt’, riep Eva. ‘Hoe komen we daar dan langs?’

‘Misschien met dit’, zei Ruben.

‘Hoe kom je nu weer aan 3 zwarte kepen’, vroeg Eva.

‘O lagen hier op de grond.’

‘Dit wordt steeds enger’, zei Senna.

‘Kom laten we nu wel gaan’, zei Ruben nog ongeduldiger.

‘Oké. Heeft iedereen zijn keep aan’, vroeg Senna.

‘Ja!’

‘Dit is nog zwaarder dan je denkt’, zei Ruben.

‘Schiet op’ roept Eva.

Rinkeldekinkel.

'Yes gelukt, de deurknop ligt eraf', roept Ruben.

'Kom nu snel wegwezen', roept Senna.

'Hey wie hoor ik daar', roept meneer van Wieren.

'O o we zijn er geweest', roept Eva.

'Zo welke kleine vandalen lopen hier nog rond', zegt meneer van Wieren. 'Senna, Ruben en Eva', zegt hij geschrokken. 'Waarom zijn jullie hier nog', vraagt meneer van Wieren.

'Nou, wij willen graag weten wat dat project sameos is', zegt Eva heel brutaal.

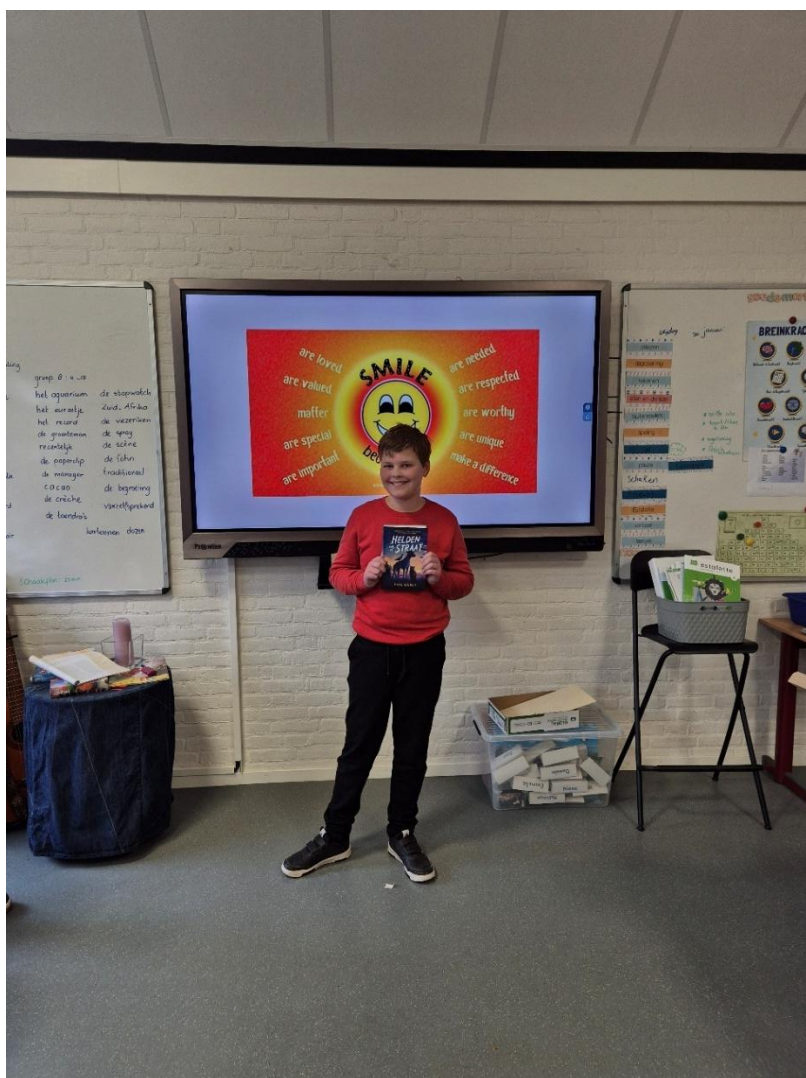
'Niks ergs', zegt meneer van Wieren.

'Wij geloven u niet', zei Ruben.

'Oké het staat voor samen aardrijkskunde maken en ook studeren', zegt meneer van Wieren. 'Gelukkig niks met ons te maken.'

Op de foto:

Achtstegroeper Youri na de prijsuitreiking in de klas

Noot van het prijsvraagteam:

Het prijsvraagteam van het Altena College wil graag iedereen bedanken die heeft meegedaan aan de verhalen prijsvraag 'Het geheim van het Clockhuys.

En in het bijzonder de leerlingen van groep 7/8 en juf Leonie van CBS de Verrekijker te Waardhuizen die met elkaar aan de slag zijn gegaan met de prijsvraag.

We hebben erorm genoten van jullie creativiteit en jullie fantastische verhalen!